

ΘΕΑΤΡΟ

Ένωμένοι Καλλιτέχνες. Δ. Φωτιάδη: «Ο Στρατηγός Μακρυγιάννης».

Το έργο του κ. Φωτιάδη είναι ένα υπέροχο, για τη ζωντάνια, την ελληνικότητα, το χιούμορ και το βαθύ πατριωτισμό του, θεατρικό πορτραίτο του μεγάλου αγωνιστή του άπολευθερωτικού έθνικου αγώνα στρατηγού Μακρυγιάννη. Ένα πορτραίτο δεν έχει βέβαια πλοκή, έχει όμως εξέλιξη μέσα στο χρόνο που, για έναν έθνικό ηρωα, για μία κοινωνική προσωπικότητα τέτοιου μεγέθους όπως είναι ο στρατηγός Μακρυγιάννης, μετριέται με τα ιστορικά γεγονότα. Κι' είναι αληθινά αξιοθαύμαστη ή τέχνη με την οποία ο Φωτιάδης δημιούργησε πλαίσια για

τη μορφή του ηρωα του από τα ιστορικά γεγονότα και πρόσωπα, που συντέλεσαν, στην ανάδειξη των πιδ χαρακτηριστικών γνωρισμάτων της μεγάλης αυτής μορφής. Η σφραγισμένη στα έθνικα ιδανικά, ή στυλιάρηση στον αγώνα για τη λευτεριά, ή απλότητα και ή ευθύτητα του χαρακτήρα και της συμπεριφοράς του στους πλησίον του, από το ένα μέρος, και ή γεμάτη φλογερή πάθος για την έθνικη αξιοπρέπεια της πατρίδας και τα έθνικα δίκαια επαναστατικότητα του είναι, οι άρετες του στρατηγού. Περιρροει και ξευτελίζει τους ξένους «άπολευθερωτές» που έρχονται να απομυζούν τον ελληνικό λαό, πολέμει μ' αυτός, υπερασπίζοντας τοίς στωχούς, τους άδικημένους, Έπαναστατεί ενάντια σε κάθε στοιχείο, ντόπιου και ξενικού, που απειλεί τη λευτεριά της χώρας, του λαού. Οι άρετες αυτές είναι οι άρετες του ελληνικού λαού όπως τις αποκάλυψε σε άδιάκοπους μακρυνύκτες και πρόσφατους αγώνες για το δίκιο, για τη λευτεριά. Γι' αυτό, το έργο του κ. Φωτιάδη είναι τόσο ευπρόσδεκτο τόσο «σύγχρονο» για το θεατή. Η μορφή του στρατηγού Μακρυγιάννη στο έργο του κ. Φωτιάδη γενικεύεται σε μορφή του έθνικου δόλνληρου. Η επιτυχία όμως του έργου δεν έηγγείται μόνο μ' αυτό, αλλά κυρίως με τον τρόπο της καλλιτεχνικής δημιουργίας. Οι εικόνες του έργου έχουν μία φυσική και άρμονικότητα έσωτερική σύνδεση και ιστορική συνέπεια, που προσφέρεται όμως χωρίς καμία άσπίτηση ιστορικού δράματος, με την απλότητα μιας εύγλωττης παράστασης, που συγκινεί βαθιά το θεατή με τον πατριωτισμό της. Τα πρόσωπα που κινούνται γύρω από το στρατηγό είναι κι' αυτά νεμάτα ζωντάνια και ελληνικότητα. Παιδε από τους θεατές θα έχασει τον Σουρωμένο, αυτόν τον τόσο γνώριμο λοίβο τύπο, που μέσα στην όμόλυτη, σχεδόν παιδική του ψυχή, που είναι ή γνήσια ψυχή του άπλου ελληνικού λαού διατηρεί τις ίδιες άρετες που ένσρκώνει ο στρατηγός Μακρυγιάννης: Δεν ύστερεί στη ζωντάνια και ή απόδοση των ξένων—της βασιίσας Αμαλίας, του αύλάργη, του Όθωνα κ. ά. Το κύριο όμως που εξασφαλίζει την επιτυχία του έργου είναι ή απόλυτη σκηνική οικονομία των έκφραστικών μέσων (τίποτε το προτιτό) και ή διάλογος που είναι άβίσιτος, γεμάτος, πνεύμα, καθαρά ελληνικό χιούμορ και μπρό.

Το γεγονός πως το έργο του κ. Φωτιάδη δεν έχει δραματική πλοκή δεν το μειώνει καθόλου. Ένα έπιβεβαιώνει πως και ένα πορτραίτο μπορεί να δοθεί σε θεατρικό έργο, που το χαρακτηρίζουν ή άρχιτεχτονική άρμονία, το ζωντανό ενδιαφέρον και ή έσωτερική ένότητα. Έβιαστε άρετικά μακριά από την ποιητική έπιστήμη του Μπουαλώ, για ή μπορούμε έλεύθερα να χωριτίσουμε κάθε είδος θεατρικής δημιουργίας που φέρνει άναμφισβήτητο καλλιτεχνικό αποτέλεσμα.

Ο κ. Τσαγανέας είναι καλός και φυσικός στο ρόλο του στρατηγού Μακρυγιάννη, ο κ. Σταρβίνας λίγο μονότονος στο ρόλο του Μάρου. Υπέροχος ο κ. Γιαννίδης στο ρόλο του Σουρωμένου, είναι χυρό και άπόλυση να τον παρακολουθήτε. Πολύ καλή ή κ. Λάου στο ρόλο της Αμαλίας. Και οι ήθοποιοι ήθοποιοί δεν ύστεροσαν ποτέ μόνο σ' ένα σημείο. Η παράσταση που κάνουμε άνοσφύρεται σ' όλους τους ήθοποιούς που παρακολουθήσαμε

στην παράσταση, έκτός από τον κ. Γιαννίδη. Οι ήθοποιοί παραγωγίζον την σπουδαιότητα της καλλιέργειας του σκηνικού λόγου, που είναι όλοτελα διαφορετικός από το λόγο μας στην πραγματική ζωή. Ο σκηνικός λόγος δεν έχει μόνο ήχητική μορφή, αλλά κυρίως πλαστική που του δίνει την ύπόσταση του άνικείμενου. Ο σκηνικός λόγος τοποθετείται διαφορετικά από το συνηθισμένο και στο χρόνο και στη φωνή, άλλως παύει να είναι σκηνικός και κατάλληλος για την απόδοση θεατρικού έργου.

Οι σκηνογραφίες του Σ. Βασιλείου είναι γνήσια ελληνικές σε γραμμή και σε χρώματα. Έχουν και κάποια άπλότητα των προμμιε που άναποκρίνεται θαυμάσια στο άπείριτο ύψος του θεατρικού έργου του κ. Φωτιάδη.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΑΛΑΦΟΥΖΟΥ